N°. 86. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 26sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

De HEEMRAAD der Divisie *Saramacca*, brengt ter kennis van belanghebbenden, dat het KANAAL VAN SARAMACCA, na den 25sten dezer, tot nadere Advertentie, open zal blijven.

Paramaribo, den 24 October 1837.

De Heemraad voornoemd,
W. C. KENNEDIJ.

(35056) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE- en KOPIE PLANKEN, van de Houtgronden *Osembo* en *Quapibo*, HOLLANDSCHE DEELEN, eenige GOUDGOED en 2 KOEIJEN.

Publicke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS.

Dingsdag, den 24 October 1837.

De BUITENGROND *HANNA'SLUST*, gelegen aan het verlengde Pad van *Wanica*, aankomende P. A. ELIAZER. — *f* 350. Opgehouden.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 21sten dezer, de Nederlandsche Schoener *Aurora*, Kapt. J. H. DE HAZETH, naar Curaçao.

SURINAME.

Etablissement Batavia

in rio Coppename, *den 18 October 1837.*

Mogten de ongelukkige slagtoffers eener ellendige Pestkwaal op *Batavia's* Grond, de afzonderingsplaats der met *Lepra* of zoogenaamd *Boissie* besmette menschen, op den 13 September 1835, te midden hunner smarten, het onuitsprekelijk genoegen hebben, de waardige Vertegenwoordiger van Neêrlandsch Vorst in deze Gewesten, de Menschlievende Gouverneur Generaal VAN HEECKEREN, onder hun midden te zien, onder wiens vaderlijk bestuur en krachtdadige bescherming op den 7den Februarij 1836, hunnen Tempel, ter vereering van den eenigen waren God, plegtig onder de aanroeping van den H. ROCHUS, Beschermheilige der Melaatschen, volkomen aan de Evangelische Armoede wierd toegewijd: mogten deze onze ellendige mede-natuurgenooten, die door een elk bijna als de pest zelve geschuwd worden, op den 23sten December des vorigen jaars, het zielverkwikkend genoegen smaken, om met een allezins troostvol bezoek door den Edel Groot Achtb. Heer Mr. PH. DE KANTER, Procureur Generaal dezer Kolonie, die als Commissaris Generaal der Inlandsche Bevolking, tevens belast met de Administrative zorg dezer noodlottige plaats, vereerd te worden; heden zagen deze van de Maatschappij verwijderde Besmettelingen het toppunt hunner wenschen bereikt, met andermaal door hunnen Edelen Beschermer, de waardige Gouverneur Generaal, op Hoogstdeszelfs Inspectie-Reis te worden bezocht. Zoodra 's namiddags, circa 2 uren, de Schoner *Henriette Elisabeth*, gevoerd door Kapitein F. C. NAHLOP, komende van de 's Lands Houtgronden *Andresa en de Goede Hoop*, het Etablissement naderde, werd (even gelijk op den 10 dezer, bij het opzeilen naar gemelde Houtvellingen), de komst van hunnen Edelen Beschermer, door het hijschen van Nederlands aloude Vlag, door het luiden der klok, en door het doen der behoorlijke schoten aangekondigd: en nu snelden allen die maar eenigzins konden gaan, in allerijl, en onder vreugdekreeten, naar de Waterkant, waar zij bij het vallen van het anker, meest allen in het wit gekleed, en met hunne doeken zwaaijende, hunnen Liefderijken Vader, met een driemaal herhaald en vreugdevol *Hurah!!* verwelkomden, hetgeen tot hunner aller verwondering en buitengewone vreugde, wederkeerig door allen die zich aan boord der Schoner bevonden, even zoo hartelijk, als minzaam en menschlievend beantwoord werd. Naauwelijks lag de Schoner ten anker, of de Eerwaarde Heer Pastoor J. GROOFF, had, als Herder dezer ongelukkigen, de eer en het genoegen, om namens Zijne Excellentie, de Heer Gouverneur Generaal, te mogen vernemen, dat het Hoogstdezelve zoude behagen, om ten 5 uren het Etablissement in oogenschouw te nemen: zoo als Zijne Excellentie dan ook op de bepaalde tijd, vergezeld door Hoogstdeszelfs Echtgenoote, Mevrouw VAN HEECKEREN, door de WelEdele Gestrenge Heeren Kapitein Adjudant R. H. ESSER en de Eerste Luitenant Adjudant E. J. VAN WIJHE, alsmede door den Edel Groot Achtbare Heer CH. LEERS en Echtgenoote, en verder Geëerd Gevolg, onder het luiden der klok, en onder het lossen der aldaar geplaatste stukken, voet aan wal zettede, en aan de landingsplaats door de WelEerw. Heer J. GROOFF, vergezeld door den Directeur van gemeld Etablissement, den Heer G. KORTHOUWER, allerhartelijkst verwelkomd wierd. Bij het intreden der Kerk wierd Zijne Excellentie verrast door het gezang der arme Besmettelingen, die reeds gedurende een uur in het Gebed voor het behoud van Hoogstdeszelfs dierbaar leven waren vergaderd geweest; waarop de Eerw. Heer Pastoor in eene korte, doch hartelijke aanspraak, Zijne Excellentie en Hoogstdeszelfs waardige Echtgenoote, die bij de plegtige Inwijding van dezen Tempel des Heeren, tot overmaat van hunne hartelijke deelneming, wel eene edele gift op het Altaar der Godsdienst en Menschenliefde hadden gelieven te brengen, alsmede de Edel Groot Achtbare Heer CH. LEERS en Echtgenoote en verder Hooggeëerd Gevolg, namens deze arme ongelukkigen met de zigtbaarste aandoening en warmste erkentenis voor dit vereerend en troostvol bezoek, de heilrijkste en hartelijkste zegenwenschen aanbood, met de welmeenende verzekering, dat het hem tot troost der lijdende Menschheid en tot luister van den Naam des Allerhoogsten, zoowel als zijne waardige Ambtgenooten, steeds dierbaar en aangenaam zoude wezen, om in zooverre zijne Pastoreele zorg aan *Paramaribo*, als elders in de Kolonie, zulks maar immer zouden gedoogen, onder de genadige bijstand des Hemels, zoowel als onder de voortdurende gunstige Bescherming van het Gouvernement, het welzijn dezer ongelukkigen, die in den volsten zin waarlijk die armen zijn, waaraan volgens de H. Schrift, het Evangelium moet verkondigd worden, en die zoo zeer onze troost en opbeuring behoeven, met Vaderlijke verknochtheid en Herderlijke Liefde te blijven behartigen; hetgeen dan ook door Zijne Excellentie, op eene allezins aandoenelijke en hartelijke wijze werd beantwoord, met de stellige en troostvolle verzekering, dat er door Zijne Excellentie, hoogenaamd niets zoude gespaard worden, om bij voortduring het lot dezer arme Schapen, zoo wel als het offer hunner door Zijne Majesteit, Onzen Geëerbiedigden Koning, reeds edel bekroonden Herder, zooveel doenelijk te verzachten en te veraangenamen.

Nadat de waardige Gouverneur Generaal met Hoogstdeszelfs Gevolg, bijna een uur op het Etablissement had doorgebragt, en een en ander had bezigtigd, begaf Zijne Excellentie zich weder met zigtbare tevredenheid en aandoening, onder het lossen van het geschut, en onder het gezang der arme Geloovigen, aan boord der Schoner. De Kerk, benevens het Plein, was 's avonds ter verhooging van dit vereerend bezoek, zoo wel als tot verdere opwekking voor de regtmatige vreugde der arme Besmettelingen, zoo veel doenelijk verlicht. De Eerw. Heer Pastoor had de buitengewone eer, dien avond aan boord der Schoner, onder het Hoog Edel en zeer Geëerd Gezelschap, genoegelijk te passeren, terwijl dezelve inmiddels aan wal door de arme Geloovigen, die als het ware hunne smarten en ellenden vergaten, onder gezangen en gepaste vrolijkheid werd doorgebragt, tot eindelijk circa 11 uren, nadat de Herder zich weder bij zijne arme, doch vreugdevolle Schapen bevond, de Schoner het anker ligtede, waarop alle de betreurenswaardige, doch vrolijke Besmettelingen zich te midden hunner vermaken, weder onmiddelijk naar de Waterkant begaven, om hunnen zorgvollen Vader en hartelijken Beschermer, de edele Vertegenwoordiger des Konings, de waardige Gouverneur Generaal met Hoogstdeszelfs gevolg, luidkeels, en als uit eenen mond, hun hartelijk *vaarwel* toe te voegen. —

Lang zal gewis deze dag zoo wel bij de Herder als bij de schapen dezer arme Gemeente in zegening blijven; en indien hunne smeekende stemmen door den Algoeden God verhoord worden, dan zal ongetwijfeld de waardige Vertegenwoordiger van onzen geliefden Monarch in dit gedeelte des Rijks, onder het genot eener voortdurende gezondheid en alle wenschelijke zegeningen, in de bescherming des Allerhoogsten worden opgenomen, die Hem verder op alle zijne wegen zal bestieren; en de herinnering aan deze noodlottige plaats, zoo zeer door Hem begunstigd en beschermd, zal Hoogstdezelve, waar Zijne Excellentie, aan de zijde der waardige en getrouwe Gezellin voor Hoogstdeszelfs voor ons zoo dierbaar

leven, zich ook ooit of immer mogen bevinden, met Hoogstdeszelfs Geëerd Gevolg, steeds de aangenaamste gewaarwordingen en het reinste zielsgenoegen verschaffen; — terwijl thans de van de Maatschappij op *Batavia's* grond verwijderde Besmettelingen, met innerlijke gevoelens van dankbaarheid en wederliefde tot hunne innige vreugde, zich als op nieuw van de voortdurende verzachting in hun beklagenswaardig lot verzekerd achten, en met hart en ziel den Hemel smeken, dat hunne medemenschen, die zich boven hen nog in het bezit hunner gezondheid mogen verheugen, door de barmhartigheid des Heeren, voor soortgelijke rampzalige Pestkwaal moge bewaard en beschermd blijven.

NIEUWSTIJDINGEN.

(*Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 5 Augustus 1837.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 3 Augustus.

Men schrijft ons uit 's Gravenhage, dd. 2 Augustus:

Naar men verneemt, heeft het Z. M. behaagd den Keizer van Oostenrijk met het Grootkruis der orde van den Nederlandschen Leeuw te begiftigen.

— Heden is in deze residentie met de gewone plegtigheden gevierd geworden de negentiende verjaardag van Z. K. H. Prins *Alexander*, tweeden zoon van Z. K. H. den Prins van Oranje. Heden middag is er te dier gelegenheid groot diner ten hove gehouden.

In de Engelsche Dagbladen wordt het volgende gemeld:

De Koningin heeft audientie verleend aan Lord *Melbourne*, die met nog eenige hooge staatsdienaren bij H. M. het middagmaal heeft gebruikt. De Koningin heeft eene vertooning van *Malek-Adel* in den schouwburg bijgewoond.

— Tot heden zijn voor het nieuwe parlement 205 hervormers en 169 torysgezinden gekozen; overal gaan die verkiezingen met meerdere of mindere opschudding, of daden van geweld gepaard, die slechts bij een volk als het Engelsche worden aangetroffen.

— De lord-mayor, de sherifs en andere gemeentelijke overheden hebben zich naar het paleis van Buckingham begeven om H. M. op een groot feestmaal te noodigen, hetwelk de hoofdstad zoude geven en waartoe H. M. den dag zoude bepalen.

— Prins *Lodewijk Napoleon* heeft Feuton-hotel verlaten om in de omstreken van Richmond te gaan wonen. (Hieruit zoude men tot de ongegrondheid van het berigt kunnen besluiten, dat de Prins naar Zwitserland was vertrokken.)

— In de City en ter beurze verzekerde men dat te Parijs schikkingen zijn tot stand gekomen voor eene nieuwe geldleening, ten behoeve van Spanje, welke door een handelstraktaat met Engeland zal worden gevolgd. De interest zal gewaarborgd worden door een regt op de in Engeland gefabriceerde goederen. Dit regt zal in Engeland geheven worden voor dat de goederen naar Spanje gaan, en waar de certificaten dezelve vrij van dat regt zullen doen binnenkomen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 2 Augustus.

»De Julij-feesten zijn allezins naar den wensch van het bewind uitgevallen. Tot in den avond van den 29 Julij heeft men weinig of geene verandering in den gewonen gang der zaken binnen de hoofdstad kunnen bespeuren, en alstoen eerst hebben sommigen hunne winkels gesloten om aan de vreugde van het volksfeest deel te nemen. De vreemdelingen hebben zich kunnen voorstellen, dat de zaken in Frankrijk weder in den gewonen vorm waren teruggebragt, en daarom heeft het velen bevreemd, dat de verlangde uitbreiding der amnestie nog niet is gevolgd.

»Het gerucht, als of er een huwelijk op het tapijt zoude zijn van Prinses Marie met een Wurtembergschen Prins, begint veld te winnen. Iets dergelijks zoude het Hof der Tuilerien zeer aangenaam zijn, en men verbreidt, dat, om het sluiten van eene zoodanige verbindtenis te bevorderen, van de zijde der Fransche politie pogingen worden aangewend, om de menigte in het Wurtembergsche diets te maken, dat het bewind van dit koningrijk meer tot de beginselen der zoogenaamde *noordsche kabinetten* overhelt, dan met de belangen des lands overeen zoude komen; eene meening, die, met het sluiten van een huwelijk als het bedoelde, uit den aard der zaak zoude moeten vervallen."

— De jaarlijksche opbrengst van den grond van Frankrijk wordt op 6000 millioenen fr. gerekend; waaronder 1900 millioenen aan granen, 800 aan wijn en 1400 aan fabriekstoffen.

Het bedrag van de gevestigde schuld van de mogendheden van Europa, wordt op 37,000 millioenen fr. begroot; — dat der banknooten en verdere actien op 20,000 millioenen. Daarentegen wordt het kapitaal gemunt geld in de onderscheidene staten op niet meer dan 5000 millioenen fr. gerekend. Men voert dit aan als een blijk van het groot belang, hetwelk de actie- en fondsen-houders in het algemeen hebben bij het behoud van rust en vrede in dit werelddeel.

— Ongeacht de brieven van den Hertog van Nemours aan den Generaal Trezel zal geene expeditie tegen Constantine plaats hebben. Het ministerie onderhandelt met Achmet; een agent van den Bey is te Bona aangekomen; men heeft met hem verscheiden gesprekken gehouden en is het nopens de preliminairen van het traktaat eens geworden. De telegraaf heeft dit berigt reeds voor meer dan acht dagen overgebragt. Achmet-Beij bood, nu vijf jaren geleden, ruim honderd millioen om eenen enigen uitgang aan den zeekant te houden; wij verzekeren deze omstandigheid omdat wij daarvan overtuigd zijn. Thans zal men zien wat het ministerie van Achmet zal verkrijgen. Denkelijk zal het hem verzoeken Gaelma over te nemen en te behouden, waartegen wij het garnizoen niet langer te onderhouden zullen hebben, zoodanig heeft het ten opzigte van Tlemcen geredeneerd.

MENGELINGEN.

DE ZOON VAN STOMME OUDERS.

„Ik ben de eenige zoon van stomme ouders. Beide waren van hunne geboorte stom en doof geweest, en ik was zes jaren oud eer ik de redelijke stem der menschen hoorde — die stem en dat spraakwerktuig, waardoor onze geest met zijns gelijken gemeenschap houdt. Ik had, ja, wel het geluid mijner ouders gehoord, maar dat kon men immers geene redelijke taal noemen.

„Mijne ouders bewoonden eene kleine alleenstaande hut, aan den oever van het Cumbermeger meer in Cumberland. Geen pad leidde naar hunne woning. De Natuur had hun stilzwijgen opgelegd, en hun eene verbindtenis des geestes met hunne medemenschen ontzegd. Ik bleef dus zonder leermeester. Zij hadden mij niets te zeggen, en de dingen rondom mij veranderden van gedaante, en dagelijks gingen verschijnselen voor mij voorbij, die ik met verwondering aanschouwde; maar welker oorsprong en bestemming ik niet kon ervaren. De barken, die op het meer voeren, hield ik voor vogels; maar ik verstond echter de stomme uitdrukking in de oogen van het weidende vee, zoowel als de stille blikken mijner ouders.

„Ik was omtrent zes jaren oud, toen mijne moeder stierf. Toenmaals wist ik nog niet wat sterven was, ik heb dit echter sedert door de treurige ervaring geleerd. Ik zag haar zwak en steunende op het bed liggen; mijn vader zat bij haar, en lag steeds over haar heen gebogen. Zijne tranen stroomden als hij haar beschouwde; eindelijk maakte zij eene zwakke stuipachtige beweging, en verroerde zich daarna niet meer.

„Mijn vader, na haar eenen tijd lang met angstige kommervolle blikken beschouwd te hebben, sprong nu plotseling op, greep mij bij de hand, leidde mij uit de hut, die hij zorgvuldig achter zich sloot, en droeg mij naar eene buurt, drie mijlen van onze woning eenzaam liggende. Hier gaf hij den menschen door teekenen te kennen, dat zij mij zouden gadeslaan, en wierp zich daarop ter aarde, strooijende stof op zijn hoofd. Hierop ging hij heen, en ik zag hem nooit weder.

„Omtrent eene week na dien tijd kwam een grijsaard, die, zoo als ik naderhand vernam, de Geestelijke van die plaats was, nam mij bij de hand en bragt mij in een huis, waar vele landlieden verzameld waren, die, zoodra zij ons zagen, twee groote zwarte kisten buiten bragten, welke sommige van hen op de schouders namen, terwijl de overige in angstige stilte volgden. In mijne jeugdige eenvoudigheid kon ik niet raden, wat deze plegtigheid beteekende; maar mij overviel eene angstige vrees, en mijn hart klopte zoo geweldig, dat ik naauwelijks kon ademhalen.

„De optogt ging langzaam naar eene groene omheinde plaats, in welker midden een oud groot huis stond. Het had een zonderling woest aanzien, en onder het huisraad in hetzelve was bijna niets, waarvan ik in mijne eenvoudigheid het nut kon inzien. Hier plaatste men echter de zwarte kisten, en de oude man, die mij bij de hand gehouden had, verrigtte eene wonderlijke plegtigheid bij dezelve. Ik verstond niets van zijne meening, zijne lippen bewogen zich, ik hoorde een geluid; maar dit vervulde slechts mijnen geest met huivering, terwijl mijn hart door eenen onbeschrijfelijken angst geprangd werd.

„Toen deze plegtigheid geëindigd was, werden de twee geheimvolle kisten naar de omheinde plaats gebragt. Ik bemerkte toen, dat, hoewel die plaats groen was als de weiden, zij toch geene overeenkomst met dezelve had, maar uit met gras begroeide heuvelen bestond, waarvan sommige met mos bedekte steenen versierd waren, die sporen van ouderdom droegen. Ik kon niet begrijpen, waarom men die hier geplaatst had; doch ik ontwaarde in het gelaat der lieden eene treurigheid, die mij neerslagtig maakte.

„Toen wij deze plaats rondgewandeld hadden, zag ik kort bij derzelver rand een diep gat, — in hetzelve werden de twee zwarte kisten langzaam neder gelaten, en aarde daarop geworpen. Hoe schrikkelijk was voor mij de klank dezer vallende kluiten, op deze vreesselijke kisten! Ik had den donder van de bergen hooren terugkaatsen, maar die was zoo vreesselijk niet als het geluid dezer schoppen met aarde. Het gat werd eindelijk gevuld, en ik door den Geestelijke terug gebragt, en aan de zorg van eene arme vrouw in het dorp toevertrouwd, die mij leerde spreken, en met mijne medemenschen verkeeren; maar de herinnering van het vorige tooneel zweefde steeds voor mijnen geest — het stond diep in mijn hart geprent, hoewel ik eerst lang daarna vernam, dat dit de begrafenis mijner stomme ouders geweest was."

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.